

Tarifsiz

– MESUT ÇİFTÇİ · 07 Mayıs 2013

Laf olsun torba dolsun mabadımız huzura ersin kıvamında cümleler kurmak için bir hayli geç, ülkenin siyasi yelpazesi hakkında serzenişlerde bulunmak için oldukça erken bir çağda bulunduğumu ve yazmam gerektiğini, aksi takdirde mutlu olup olmama konusunda çelişkili bir ruh haline bürüneceğimi anladığımda çoktan yazmaya başlamıştım bile. Yalnızlık hakkında yazı yazmayı alışkanlık haline getirmiş kimi ahmakların aksine, kalabalıklardan sıkılmış yalnızlığa muhtaç ruh halimi dökmek istiyordum satırlara. Geçmiş zamanın içinde yitiriyordum şimdiki zamanımın tüm sevinçlerimi. Umutlarım gelecek zamanın içinde ve şimdiki zamanda denk gelecek diye beklerken, beklemekten usandığımı ve bu konudaki sabrımı sonuna kadar kullandığımı anladım. Anlamak beni mutsuz ediyordu en az her insan kadar.

Bahar geldi diye sevinecekken ben, sağanak yağmurların insan ruhunda açtığı o derin hicran yaralarının izlerine dokunuverdim gönlümün elleriyle. Gönlümün elleri olmadığından midir nedir bilemiyorum çok anlaşılmaz buldum kendimi. Ama kendimi bulduğum içinde içten içe sevinmiyorum deseydim, kuşkusuz yalan söylemiş olurum. Çünkü ben hep kendimi aradım, ömrümün çıplak ayakla yürüdüğü o keskin taşlı yollarında. Tam da kendimi buldum derken yeniden yitirdim kendimi, herhangi bir hüznün anaforunda. Yalnız olabilmek için, yalnızlıktan şikâyet edebilmek için insanın önce kendini bulması gerekmiyor muydu oysa? İnsanlar kendini kaybetmek için debelenirken alkol sofralarında birer birer, ben kendimi arıyordum mayhoş meylerin hoş loşluğunda.

Kim oldurmuş ki ben oldurayım bu hayatta makamında bir pay çıkarma çabası içerisine girmeden yaşarken hicaz tonlarımı kendi içimde bir de bakmışım uyuyakalmışım işte. Ömrümden insanlar gelip geçmiş, zihnimden yontulmamış duygular. Bir heykeltraş maharetiyle yontarken duyguları ben, Rodin kadar yeteneksiz olduğumu anladım birden ve Mikelanjelo kadar çaresiz. Uyuyakalmışlığımdan muzdarip tüm kırdığım kalpler ve uyku abnesi hastalığı kadar acıklı bir var olma çabası düşlerim. Aslında "aslında" ile cümleye başlayacak kadar anlaşılmaz olduğumu düşünmemekle beraber, kelimelerin zihnimdeki dansını satırlara aktarmadan edemediğimi belirtmekten kıvanç duymadığımı söylemeden edemeyeceğim. Ruhuma akseden sizin gölgeleriniz insafsızlar, daha ne diyeyim?